DOMSTOLENS BESLUT
den 23 mars 1995 *

I mål C-458/93,

angående begäran enligt artikel 177 i EG-fördraget, från Pretura circondariale di Roma, att domstolen skall meddela ett förhandsavgörande i det vid den nationella domstolen anhängiggjorda brottmålet mot

Mostafa Saddik,

angående tolkningen av artiklarna 3, 9, 30, 37, 85—88 och 90 i EG-fördraget,

meddelar

DOMSTOLEN

sammansatt av G.C. Rodríguez Iglesias, ordförande, F.A. Schockweiler, P.J.G. Kapteyn, C. Gulmann och P. Jann, avdelningsordförande, samt G.F. Mancini, C.N. Kakouris, J.C. Moitinho de Almeida, J.L. Murray, D.A.O. Edward, J.-P. Puissochet (referent), G. Hirsch och H. Ragnemalm, domare,

generaladvokat: M.B. Elmer,
justitiesekreterare: R. Grass,

efter att ha hört generaladvokaten,

* Rättegångsspråk: italienska.

följande

Beslut

1 Pretore di Roma har genom beslut av den 24 november 1993, inkommet till domstolen den 7 december 1993, med tillämpning av artikel 177 i EG-fördraget framställt begäran om förhandsavgörande avseende tolkningen av artiklarna 3, 9, 30, 37, 85—88 och 90 i EG-fördraget.

2 Åtal har väckts vid Pretore mot Mostafa Saddik, marockansk medborgare, för smuggling av 93 paket utländska cigaretter av skilda märken, vilkas ursprung dock inte är angivet.

3 Den nationelle domaren frågar sig i första hand om de påföljder som Saddik ådrar sig för underlåtenhet att betala gränspålagor är förenliga med gemenskapsrätten. Beslutet om hänskjutande visar att den nationelle domaren dessutom frågar sig om Saddik kan ådömas påföljd för underlåtenhet att betala moms, i den mån som det enligt honom skulle kunna vara fråga om en dubbel beskattning i strid med fördraget. Domarens begäran hänför sig emellertid uteslutande till åtalspunkten avseende underlåtenheten att betala gränspålagor.

4 Den hänskjutande domstolen frågar sig i andra hand om gemenskapsrätten hindrar en ordning som det italienska monopolet på förädlade tobaksvaror, vilket förbjuder återförsäljning i detalj utanför nätet av godkända detaljhandlare. Pretore anger dock att åtalspunkten avseende olovlig återförsäljning av tobaksvaror inte görs gällande mot Saddik, men att detta skulle kunna bli fallet senare.

5 Det är under dessa omständigheter som Pretore di Roma i begäran om förhandsavgörande har ställt domstolen följande frågor:

"Första frågan:

Är artiklarna 25, 282, 292 och 341 i D.P.R. (presidentdekret) nr 43 av den 23 januari 1974 förenliga med artiklarna 3, 9 och 30 i Romfördraget i den mån de föreskriver straffrättsliga påföljder för de personer som till statens territorium för in utländska varor, närmare bestämt förädlade tobaksvaror, utan att betala de gränspålagor som krävs?

Andra frågan:

Strider artikel 64 i lagen nr 907 av den 17 juli 1942, sådan den ändrats, mot artiklarna 37, 85—88 och 90 i Romfördraget i den mån den föreskriver påföljd för överträdelser av ordningen med försäljningsmonopolet avseende de varor som är underkastade monopolet.

Tredje frågan:

För det fall att den andra frågan besvaras jakande, är lag nr 907 av den 17 juli 1942, sådan den ändrats, förenlig med de ovannämnda artiklarna i Romfördraget i den mån den, genom ett tillståndssystem, begränsar den fria handeln för varor och deras fria rörlighet?"

6 Av en fast rättspraxis följer att domstolen, inom ramen för ett förfarande som har inletts enligt artikel 177 i fördraget, inte är behörig att besluta om en nationell åtgärds förenlighet med gemenskapsrätten. Det bör dock uppfattas så att Pretore di Roma begär att domstolen skall tolka artiklarna i fördraget till vilka dess frågor hänför sig för att döma över de omtvistade nationella reglernas förenlighet med dessa gemenskapsbestämmelser.

7 Domstolen noterar att de irländska, italienska och brittiska regeringarna i det föreliggande målet huvudsakligen, till och med uteslutande, har inriktat sina synpunkter på frågan om de av Pretore ställda frågorna är tillåtna.

8 Den irländska regeringen är således av den uppfattningen att avsaknaden av etablerade faktum och särskilt förtydliganden vad beträffar de i tvisten aktuella varornas ursprung, allvarligt hindrar medlemsstaternas förmåga att bistå domstolen i handläggningen av målet, i synnerhet för att göra det möjligt för denna att svara på den första frågan.

9 Den brittiska regeringen gör dessutom gällande allt under det att den medger att det är önskvärt att undvika en överdriven formalism att en medlemsstat inte under gynnsamma förutsättningar kan utöva rätten att framställa skriftliga synpunkter i enlighet med artikel 20 i protokollet om stadgan för Europeiska ekonomiska gemenskapens domstol om en begäran om förhandsavgörande inte med tillräcklig grad av precision anger bakgrunden och de tillämpliga bestämmelserna för de frågor som har framställts av en nationell domstol.

10 Den italienska regeringen förhör sig om de två första frågorna kan tas upp till prövning. Den ansluter sig till synpunkterna från de irländska och brittiska reger-

ingarna och påpekar även att den andra frågan ingalunda är nödvändig för att den nationelle domaren skall kunna meddela sin dom över de fakta som åberopas gentemot den tilltalade.

11 Kommissionen anser att den första frågan i begäran om förhandsavgörande är relevant och inte innebär några problem i fråga om upptagande till prövning. Den påstår emellertid att den faktiska kopplingen till tvistefrågan är mindre tydlig för de två andra frågorna.

12 Det finns skäl att i detta hänseende påminna om att behovet av att komma fram till en tolkning av gemenskapsrätten som är användbar för den nationelle domaren kräver att denne preciserar bakgrunden och de tillämpliga bestämmelserna till vilka de av honom ställda frågorna hänför sig eller att han åtminstone förklarar de faktiska omständigheter på vilka dessa frågor grundas (se särskilt dom av den 26 januari 1993, Telemarsicabruzzo m.fl., C-320/90, C-321/90 och C-322/90, Rec. s. I-393, punkt 6, beslut av den 19 mars 1993, Banchero, C-157/92, Rec. s. I-1085, punkt 4, och av den 9 augusti 1994, La Pyramide, C-378/93, Rec. s. I-3999, punkt 14).

13 Det är dessutom lämpligt att understryka — som de irländska och brittiska regeringarna på goda grunder har påpekat — att den information som tillhandahålls i besluten om hänskjutande är till nytta inte endast för att möjliggöra för domstolen att avge användbara svar, utan även för att ge såväl medlemsstaters regeringar som andra berörda parter möjligheten att framställa synpunkter i enlighet med artikel 20 i stadgan för Europeiska ekonomiska gemenskapens domstol. Det ankommer på domstolen att se till att denna möjlighet säkerställs, med beaktande av den omständigheten att det enligt ovannämnda bestämmelse endast är beslut om hänskjutande som delges de berörda parterna (dom av den 1 april 1982, Holdijk, 141/81, 142/81, och 143/81, Rec. s. 1299, punkt 6).

14 Det är riktigt att domstolen har medgivit att kravet på den nationelle domaren att precisera bakgrunden och de tillämpliga bestämmelserna för de frågor som han

ställer är mindre tvingande vid antagandet att frågorna hänför sig till precisa tekniska frågor och möjliggör för domstolen att avge ett användbart svar, även om den nationelle domaren inte har givit en uttömmande framställning över det rättsliga och faktiska läget (dom av den 3 mars 1994, Vaneetveld, C-316/93, Rec. s. I-763, punkt 13). Något sådant är det dock inte fråga om i detta fall.

15 Det måste konstateras att beslutet om hänskjutande inte innehåller tillräckliga uppgifter för att uppfylla de tidigare påpekade kraven.

16 I första hand framgår inte de beslagtagna tobaksvarornas ursprung klart av beslutet om hänskjutande. Denna uppgift, vilken skulle ha gjort det möjligt att fastställa den ordning för tullar och skatter som tillhörigheterna borde ha underkastats, är emellertid nödvändig för att på ett användbart sätt kunna svara på den första frågan.

17 I andra hand frågar Pretore domstolen om fördraget hindrar en lagstiftning som föreskriver påföljd för överträdelser av det italienska försäljningssystemet avseende förädlade tobaksvaror. Som domstolen har konstaterat vid punkten 4 ovan, görs emellertid inte åtalspunkten avseende olovlig återförsäljning av tobaksvaror gällande mot Saddik i detta fall, även om den nationelle domaren anger att detta skulle kunna bli fallet senare. Beträffande denna senare fråga finns det anledning att påpeka att den anda av samarbete som bör råda över hanteringen av en begäran om förhandsavgörande innebär att den nationelle domaren tar hänsyn till den åt domstolen anförtrodda funktionen, vilken är att bidra till rättsskipningen i medlemsstaterna och inte att avfatta rådgivande yttranden över allmänna eller hypotetiska frågor (se dom av den 16 juli 1992, Lourenço Dias, C-343/90, Rec. s. I-4673, punkt 17, och beslut La Pyramide, nämnt ovan, punkt 11).

18 Av det föregående följer att uppgifterna i beslutet om hänskjutande — genom deras alltför obestämda angivelse av det rättsliga och faktiska läge som åsyftas av den nationelle domaren, eller på grund av deras rent hypotetiska karaktär — inte möjliggör för domstolen att ge en användbar tolkning av gemenskapsrätten.

19 Under dessa omständigheter finns det anledning att, med tillämpning av artikel 92 i rättegångsreglerna, konstatera att de frågor i begäran om förhandsavgörande som har ingivits till domstolen uppenbarligen inte kan prövas.

Rättegångskostnader

20 De kostnader som har förorsakats av de italienska, irländska och brittiska regeringarna och Europeiska gemenskapernas kommission, som har inkommit med yttrande till domstolen, är inte ersättningsgilla. Eftersom förfarandet i förhållande till parterna i målet vid den nationella domstolen utgör ett led i beredningen av samma mål, ankommer det på den nationella domstolen att besluta om rättegångskostnaderna.

På dessa grunder fattar

DOMSTOLEN

följande beslut:

Begäran om förhandsavgörande som har framställts av Pretura circondariale di Roma, genom beslut av den 24 november 1993, kan inte prövas.

Luxemburg den 23 mars 1995.

R. Grass
Justitiesekreterare

G.C. Rodríguez Iglesias
Ordförande